



Mag ik ook nog wat zelf beslissen?



Silke van Arum, senior onderzoeker bij [Movisie](#), schreef [een blog](#) over haar vader die terecht kwam op een gesloten afdeling van een verpleeghuis.

Mijn moeder heeft tien jaar lang gezorgd voor mijn vader met vasculaire dementie. Door lichte hersenbloedingen raakte hij langzaam zijn kortetermijngeheugen en onafhankelijkheid kwijt. Een loodzware zorgtaak. Maar met wat hulp van de wijkverpleegkundige en twee dagen per week dagbesteding leefde mijn vader nog een redelijk actief leven. Tot het moment dat mijn moeder door een ongeluk haar rug brak.

Mijn vader kwam terecht op een gesloten afdeling van een verpleeghuis. Het was een enorme overgang die hij niet kon bevatten. De afdeling was een totaal onbekende wereld van driehonderd vierkante meter, met huisgenoten die hij niet kende. Hier raakte hij zijn laatste beetje onafhankelijkheid kwijt.

Betuttelend

Mijn vader trok zich steeds meer terug in zijn kamertje. Hij begreep niet waarom de medebewoners zo merkwaardig deden. De verzorgenden vond hij lieve dames, maar betuttelend. Af en toe zei hij gekscherend: 'Jullie doen net alsof ik een oude man ben, die niets meer kan. Mag ik ook nog wat zelf beslissen?'

Depressief

Na ruim een jaar op de afdeling sprak een psycholoog het vermoeden uit dat mijn vader, die altijd de zon achter de wolken zag, depressief was. Gezien de omstandigheden vond ik dat geen vreemde uitkomst. Uit de SCP-publicatie *Gelukkig in een verpleeghuis?* blijkt dertig tot vijftig procent van de ondervraagde verpleeghuisbewoners nog weinig zin te hebben in het leven.

‘Van mij hoeft het niet meer’

Na weer een hersenbloeding kon mijn vader nauwelijks nog praten en slikken. Dat was het moment dat hij tegen mijn moeder zei: ‘Van mij hoeft het niet meer’. Het verpleeghuis volgde in deze laatste fase het Love and care-beleid. Wat inhield dat ze stopten met de medicatie en het actief aanbieden van eten en drinken. Na 49 jaar huwelijk en tien jaar intensieve zorg kon mijn moeder niets anders doen dan lijdzaam toekijken en zijn hand vasthouden.

Euthanasiewetgeving

Deze laatste en zware fase moest mijn vader op eigen kracht doen. Versterven door uitdroging, heet dat. In Nederland, het land dat trots is op zijn euthanasiewetgeving, zijn wij namelijk van mening dat mensen met dementie geen recht hebben op een humane levensbeëindiging. Het zou moreel onaanvaardbaar zijn het leven van een weerloos mens te beëindigen die niet meer wilsbekwaam is.

Dus nee pap, jij mocht niet meer zelf beslissen. En wij ook niet voor jou.

Bron: *Zorg Welzijn*

Meer weten

- Bezoek de [website van Zorg Welzijn](#)
- Bezoek de [website van Movisie](#)
- Sommige verpleeghuizen zijn er heel duidelijk over: elke nieuwe cliënt is palliatief. Want tegenwoordig komen cliënten met een steeds grotere zorgzwaarte het verpleeghuis in en wonen ze er maar kort. Maar wat zijn de kenmerken van palliatieve zorg? En hoe organiseer je het? Lees de verslagen van het minisymposium Palliatieve zorg van 15 november 2017:
 - [Verslag plenaire sessie symposium Palliatieve zorg](#)
 - [Aan de slag met palliatieve zorg in je organisatie](#)
 - [Verslag workshop palliatieve zorg in het verpleegkundig domein](#)

tags:

[Palliatieve zorg](#) (26), [Dementie](#) (247)

thema:

Clïent centraal (202)